

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/24/2024
Identifikačné číslo spisu:	8121010547
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8121010547.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom 30. júla 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného Y. I. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4To/27/2023, z 31. augusta 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. I. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 41T/28/2021, z 21. apríla 2023 bol obvinený Y. I. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- najmenej od mesiaca apríl 2020, v meste L., opakovane, v rôznych množstvách a za rôzne sumy si zabezpečoval a následne prechovával, najmä v mieste svojho prechodného bydliska na ul. X. Č.. XX kryštalickú látku obsahujúcu metamfetamín, podľa zákona číslo 139/1998 Z. zák. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradenú do II. skupiny psychotropných látok, kde tento sám užíval a bezodplatne poskytoval W. I., a to v období od mesiaca apríl 2020 do mesiaca september 2020, najmenej 5 krát každý mesiac.

Za to bol obvinenému Y. I. C. uložený podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, pri prevahe priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4To/27/2023, z 31. augusta 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil

rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 41T/28/2021, z 21. apríla 2023 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obvineného Y. I. uznal za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022, na nezmenenom skutkovom základe tak, ako je uvedený v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu.

Krajský súd na podklade uvedeného obvinenému uložil podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyroch) mesiacov s tým, že na výkon uloženého trestu odňatia slobody obvineného Y. I. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obvinenému uložil trest prepadnutia vecí, a to sklenenej fajky, digitálnej váhy so sklenenou fajkou a sklenenej fľaštičky, ako aj podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona rozhodol o zhabaní vecí, a to plechovej tuby valcovitého tvaru bieločervenej farby s kovovým uzáverom s bankovkou v nominálnej hodnote 10,- eur. Posledným výrokom krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený Y. I. prostredníctvom obhajcu JUDr. Lukáša Poláka dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukázal na porušenie obhajobných práv arbitrárnym odôvodnením vo vzťahu k podstatnej okolnosti pre meritórne rozhodnutie, poukázal na jednotlivú judikáciu a rozhodnutia tak Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a tiež namietal: „V súvislosti s absenciou odôvodnenia okolností podstatných pre rozhodnutie o mojej vine je v prvom rade dôležité podotknúť, že Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom zo dňa 31.08.2023 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom jeho rozsahu a následne, na základe § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol tak, že ma uznal za vinného zo stíhaného skutku. Pri odôvodnení svojho rozhodnutia však krajský súd na str. 5 rozsudku uviedol: "Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy súdom prvého stupňa v potrebnom rozsahu na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, a to zákonným spôsobom. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností v celom rozsahu odkazuje." Z uvedeného teda vyplýva, že krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku vedome neuviedol podstatné skutkové okolnosti týkajúce sa skutku, z ktorého ma uznal za vinného a rovnako vedome neuviedol dôkazy, z ktorých tieto podstatné skutkové okolnosti mali vyplývať, ale len odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý pred tým sám v celom rozsahu zrušil. Krajský súd tak prvým výrokom svojho rozsudku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom jeho rozsahu a následne si svoje odôvodnenie zjednodušil odkazom na odôvodnenie zrušeného rozsudku. Takýto postup je neakceptovateľný. Je neprípustné, aby súd nedostatok odôvodnenia skutkových zistení a dôkazov, z ktorých tieto zistenia vyplynuli, nahrádzal odkazom na zrušený rozsudok v snahe zjednodušiť si odôvodnenie vlastného rozhodnutia. Krajský súd tak vytvoril stav, keď vo vzťahu k podstatným skutkovým okolnostiam a dôkazom, z ktorých tieto skutkové okolnosti majú vyplývať, vo svojom rozsudku odkazuje na neexistujúci rozsudok. V tomto prípade tak ide o identický prípad, ako keby odôvodňujúci text rozsudku úplne absentoval. Odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku predsa musí obsahovať úvahy súdu o tom, ako vyhodnotil vykonané dôkazy, aké skutkové okolnosti z týchto dôkazov vyplynuli, akou argumentáciou a analýzou sa spravoval, prečo favorizoval konkrétne dôkazy na úkor ostatných, akú mali relevanciu k prejednávanej veci, prečo považoval obhajobu za nedôvodnú. Inými slovami, odsudzujúci rozsudok musí obsahovať kvalitatívne atribúty intelektuálneho výkonu pri

vysvetlení podstatných skutkových okolností a následnej aplikácie hmotnoprávneho ustanovenia, a nie odkaz na text neexistujúceho rozhodnutia.

Chýbajúce odôvodnenie okolností podstatných pre meritórne rozhodnutie je závažným pochybením súdu, ktoré zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Okrem uvedeného, možno arbitrárnosť v odôvodnení rozsudku krajského súdu vidieť aj v tom, že súd vôbec nevysvetlil, prečo pri zdôvodnení svojho rozhodnutia odkazuje na dôkaz v podobe zaistenej sklenenej fajky a na to nadväzujúci znalecký posudok KEU PZ (ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/2367), ak DNA analýzou bolo zistené, že pôvodcom biologického materiálu zaisteného na predmetnej sklenenej fajke nie som ja, ale úplne iná osoba, a to U. W., nar.: XX.XX.XXXX, bytom: V. XXX/XX, K. (s. 7 posudku). Aký priamy súvis ma predmetný dôkaz s mojou trestnou vecou, nevedno. Rovnako tak krajský súd vôbec nevysvetlil, ako k dôkaznej situácii prispieva digitálna váha zaistená pri prehliadke garáže, ktorá bola rovnako v rámci znaleckého skúmania podrobená analýze DNA, kde z výsledkov analýzy vyplynulo, že biologický materiál zaistený z predmetnej váhy je zmiešanou stopou viacerých osôb a získané DNA profily nie sú vhodné na ďalšie porovnávanie DNA. Krajský súd tak v odôvodnení svojho rozsudku účelovo odkazuje na predmetné dôkazy, avšak zahmlieva ich skutočnú výpovednú hodnotu, ktorá je vo vzťahu ku skutku obžaloby rozptýlená analýzou DNA. Odkaz krajského súdu na predmetné dôkazy bez bližšieho vysvetlenia ich použiteľnosti vo vzťahu k výroku o vine pri súčasnej existencii analýzy DNA, ktorá vyvracia použiteľnosť týchto dôkazov vo vzťahu k mojej osobe, je rovnako tou podstatnou okolnosťou, pri ktorej absencia riadneho zdôvodnenia zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Krajský súd rovnako náležite nezdôvodnil, aké konkrétne skutkové okolnosti našli svoje vyjadrenie v právnej vete § 172 ods. 1 písm. c) d) Tr. zák. účinného do 30.04.2022. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akými skutkovými okolnosťami bola naplnená terminológia právnej vety predmetného ustanovenia. Z odôvodnenia rozsudku nemožno zistiť, prečo krajský súd ustálil, že v mieste môjho prechodného pobytu na ul. X. XX, som prechovával kryštalickú látku obsahujúcu metamfetamín, ak takáto látka nebola ani zaistená, ani iným spôsobom zabezpečená pre účely trestného konania."

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený Y. I. namietať výpoveď svedkyne W. I. a zapisovateľky I. Š. na hlavnom pojednávaní ohľadom toho, ako prebiehala výpoveď svedkyne I. v prípravnom konaní. Záverom zhodnotil to, že možno mať pochybnosti o tom, že svedkyňa W. I. bola k svojej výpovedi procesne neakceptovateľným spôsobom dotlačená, keďže jej skutočná a hlavne prejavovaná vôľa pred výsluchom bola vo veci nevypovedať. Podľa obvineného nemôže byť použitý dôkaz, ktorý bol získaný v rozpore s Trestným poriadkom. Obvinený tiež namietať nezákonne vykonanú domovú prehliadku, ktorá bola vykonaná na základe nezákonného príkazu, ktorý neobsahoval odôvodnenie. Zároveň namietať ako nezákonnú aj prehliadku iných priestorov - prehliadku osobného motorového vozidla Subaru Impreza EČV: L. XXX V., pri ktorej bol do trestného konania v rozpore so zákonom obstaraný dôkaz (2 ks injekčných striekačiek) s odkazom na § 101 ods. 3 Trestného poriadku.

Napokon, k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolateľ namietať skutkovú vetu. Z nej podľa obvineného nevyplýva, aké množstvo kryštalickej látky si mal zadovážiť a následne prechovávať, a už vôbec z nej nevyplýva, aké množstvo metamfetamínu mala táto kryštalická látka obsahovať. Nie je preto zrejmé, z čoho vychádzal krajský súd pri tvrdení, že obvinený zabezpečoval a prechovával látku zaradenú zák. č. 139/1998 Z. z. do II. skupiny psychotropných látok, keď žiadna takáto látka nebola pre účely trestného konania zaistená. Krajský súd sa snaží tento zjavný nedostatok zhojiť odkazom na zaistenú digitálnu váhu, injekčné striekačky a sklenenú fajku, avšak opomína uviesť, že pri týchto predmetoch boli zistené len nevážiteľné množstvá metamfetamínu. Pokiaľ KEU PZ vo svojom znaleckom posudku ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1367 jasne deklaruje, že ide len o nevážiteľné množstvo metamfetamínu, nie je naplnená objektívna stránka trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), nakoľko nebolo preukázané zadováženie a prechovávanie omamnej a psychotropnej látky. K tomu poukázal na znenie § 2 ods. 2 zák. č. 139/1998 Z. z..

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom krajského súdu, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného a súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil dovolaním napadnutý rozsudok a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť. Zároveň dovolateľ navrhol podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil, alternatívne prerušil výkon rozhodnutia, proti

ktorému bolo podané dovolanie, a to až do rozhodnutia o podanom dovolaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„

Vo vzťahu k dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uvádzam, že k porušeniu práva na obhajobu nedošlo. Odsúdený mal v každom štádiu trestného konania, ako aj v konaní pred súdom zachované právo na obhajobu, a pokiaľ dovolateľ namieta arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia, k tomuto uvádzam, že všetky rozhodnutia v konaní pred súdom boli riadne odôvodnené a obsahovali všetky náležitosti tak, ako to ukladá Trestný poriadok.

Vo vzťahu k dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uvádzam, že všetky vykonané dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a nebol dôvod tieto spochybňovať. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a čo sa týka výsluchu svedkyne W. I., jej výsluch bol vykonaný v súlade so zákonom a jej výpoveď bola len jedným z ďalších dôkazov, ktorý usvedčoval odsúdeného. Obdobne to platí aj pre výsluch ďalších svedkov.

Vo vzťahu k dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uvádzam, že konanie odsúdeného bolo posúdené správne, právna kvalifikácia bola zákonná a zodpovedala skutkovej podstate konkrétneho trestného činu.

Vzhľadom k tomu, že celé konanie bolo vykonané zákonne a správne, navrhujem dovolanie podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku] prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého

procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť možností medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (príkladom § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. Trestného poriadku, čo sa týka obhajcu a pod.), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon, aj zo samotného gramatického znenia naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach.

V spojitosti s právom na obhajobu je potrebné vnímať aj právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa doplňujúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby sa na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Ván de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko). Podstatou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je teda povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne napr. Ván de Hurk v. Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je následne možné kvalifikovaným spôsobom posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Ďalej platí, že jednou zo základných povinností súdu vo vzťahu k zachovaniu práva na obhajobu je nutnosť starostlivo a úplne popísať dôkazný postup, ktorý je súčasne treba logicky a presvedčivo odôvodniť. Uvedenú požiadavku zakotvil zákonodarca do sústavy nárokov na odôvodnenie rozsudku, a tak isto aj uznesenia, ktoré má povahu rozhodnutia vo veci samej. Nie je prípustné, aby odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí rešpektovať vyššie vymedzené kritériá, bolo založené na skutkových zisteniach, ktoré nie sú náležitým spôsobom odôvodnené, resp. primerane vysvetlené. Takéto rozhodnutia (ich odôvodnenie alebo absencia takéhoto odôvodnenia tam, kedy rozhodné skutočnosti v zásade musia byť odôvodnené) nie sú adhézne k určitému zistenému skutkovému stavu vyjadrenému v odôvodnení dotknutého rozhodnutia. Za takéhoto procesného stavu ide o rozhodnutia, ktoré nerešpektujú požiadavky Trestného poriadku ako základného procesnoprávneho predpisu upravujúceho trestné konanie. V konečnom dôsledku sa takéto rozhodnutie „posúva“ do protiústavnej polohy, a to najmä z hľadiska nároku trestne stíhaného obvineného na spravodlivé posúdenie jeho trestnej veci (ÚS 181/2000 - ČR).

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval najmä nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko vo svojom rozhodnutí podľa obvineného odkázal na neexistujúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Táto argumentácia však nie je dôvodná. K tomu najvyšší súd uvádza.

Povinnosťou súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu je rešpektovať ústavne garantované právo obvineného na obhajobu, z ktorého vyplýva požiadavka, aby sa konajúce súdy vysporiadali s námietkami odvolateľa, ktorými toto svoje právo realizuje (pre odvolací súd je táto povinnosť zvýraznená prostredníctvom článku 2 ods. 1 dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd). Túto povinnosť konajúce súdy porušujú, ak ignorujú námietky odvolateľa voči dôkazom, na ktoré je v odsudzujúcom rozhodnutí poukazované ako na kľúčové pre tvrdené skutkové závery.

Výrok rozhodnutia sám o sebe totiž nestačí na to, aby naplnil požiadavku spravodlivého procesu, pretože z pohľadu obvineného je potrebné, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ako sa vysporiadal s dôkazmi a ktorá argumentácia bola pre súd presvedčivejšia a tvorí základ jeho rozhodnutia. Preto musí byť daný výrok náležite odôvodnený. Sprostredkovaným výsledkom je následne možnosť obvineného „skontrolovať“, ako sa súd vysporiadal s jeho argumentáciou a dôkazmi, čím získa obraz o výkone spravodlivosti, v „jej mene“ (Tatishvili v. Rusko). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa musí vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami, ako aj s argumentami obvineného, ktoré sú podstatného právneho významu.

Ak ide o náležitý argument významný pre rozhodnutie, odpoveď naň musí byť nielen konkrétna, no navyše aj v zásade špecifická. Nakoľko platí predpoklad, že v zásade každý návrh obvineného je potrebné vnímať čo do významového hľadiska (pre obvineného) zvlášť citlivo, treba dodať, že v konaní vedenom pred profesionálnymi sudcami obvineného chápanie jeho odsúdenia vychádza predovšetkým z dôvodov uvedených v súdnych rozhodnutiach. V takých prípadoch musia vnútroštátne súdy uviesť dostatočne jasne dôvody, na ktorých sa zakladajú ich rozhodnutia. Okrem toho je povinnosťou súdu založiť svoje úvahy na objektívnych argumentoch a tiež chrániť právo na obhajobu. Rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od povahy rozhodnutia a musí byť stanovený s ohľadom na okolnosti prípadu.

Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces obvinený a samozrejme aj verejnosť musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný - to je zásadnou poistkou proti svojvôli (Taxquet v. Belgicko). V nadväznosti na to je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným, no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (IV. ÚS 14/07).

Pokiaľ obvinený namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v častiach, kde odkazuje na „neexistujúci“ rozsudok okresného súdu, najvyšší súd nezdiera jeho argumentačnú nespokojnosť, a naopak konštatuje, že krajský súd vo svojom odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že okresný súd nepostupoval správne, keď vo výroku napadnutého rozsudku uviedol, že vinu uznal a trest ukladal podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko od 1. mája 2022 došlo k zmene v ustanovení §

172 Trestného zákona, avšak z výroku rozsudku okresného súdu nebolo zrejmé, či vinu obvineného uznával a trest mu ukladal podľa Trestného zákona platného a účinného v čase spáchania skutku. Z uvedených dôvodov musel krajský súd napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a nanovo rozhodnúť o vine a treste obvineného tak, aby bolo zrejmé, že vinu obvineného uznával a trest mu ukladal podľa zákona platného a účinného v čase spáchania skutku. Krajský súd tiež konštatoval, že skutkové okolnosti považoval za správne a s nimi sa stotožnil, a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností v celom rozsahu odkázal. Krajský súd rovnako konštatoval, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu, a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán. Preto podľa názoru najvyššieho súdu odôvodnenia rozsudkov okresného i krajského súdu ako celok možno považovať za zodpovedajúce všetkým kritériám nielen § 168 Trestného poriadku, ale aj čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru.

Detailným spôsobom koncipované odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Najvyšší súd preto nemá právomoc zasahovať do hodnotenia dôkazov vykonaného súdmi nižších stupňov.

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia,

prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal výpoveď svedkyne W. I. a zapisovateľky I. Š. na hlavnom pojednávaní, že svedkyňa I. bola k svojej výpovedi dotlačená, týmto obvinený spochybňuje vykonané dôkazy a navrhuje ich prehodnotiť, a to aj s ohľadom na iné dôkazy. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku nedovoľuje dovolaciemu súdu (zakazuje mu) zisťovať, upravovať či meniť skutkové zistenia ustálené súdmi nižších stupňov a už vôbec nemôže prehodnocovať dôkazný stav ustálený súdmi nižších stupňov.

Okrem toho, s namietanou skutočnosťou sa presvedčivým spôsobom vysporiadali skôr vo veci konajúce súdy (viď. strana 6 odsek 1 rozsudku odvolacieho súdu) a najvyšší súd sa s uvedeným hodnotením v celom rozsahu stotožňuje. Obvinený nemôže úspešne namietat' nezákonnosť týchto dôkazov len na základe vlastného subjektívneho názoru, a tak nemožno túto námietku považovať za opodstatnenú v rámci dovolacieho konania.

Vo vzťahu k namietanej vykonanej domovej prehliadke, ktorá bola vykonaná na základe údajne nezákonného príkazu, ktorý neobsahoval odôvodnenie, ako aj nezákonnej prehliadke iných priestorov, dovolací súd uvádza, že na podklade spisového materiálu (č. l. 470 - 471, č. l. 501 - 503 vyšetrovacieho spisu, zv. č. 2) je zjavné, že uvedené prehliadky boli vykonané zákonným spôsobom a príkazy boli aj primerane odôvodnené.

Najvyšší súd dodáva, že naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa nemožno účinne domáhať v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, no v konkrétnom prípade najmä hodnotenie z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenie dôkazov) nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Ak by aj najvyšší súd dotknutú námietku inak podradil napríklad pod dôvod dovolania podľa písm. c) § 371 ods. 1 Trestného poriadku, platí naďalej už skôr vyslovený postulát, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V súhrne preto platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. V rámci dovolacieho konania môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom.

Na základe vyššie uvedených skutočností najvyšší súd dospel k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, a preto nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti

dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne aj proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä:

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatela v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu

ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Bezprostredným následkom uplatnenia nesprávnych dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním a formulovaním obhajobných tvrdení, s ktorými sa tomu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadali riadne a adekvátne už súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom. Tým je súčasne vylúčená akákoľvek polemika viažuca sa k údajnej nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozsudku [viď úvahy najvyššieho súdu viažuce sa k obvineným uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Ak obvinený namieta absenciu riadneho vymedzenia znaku objektívnej stránky trestného činu (neoprávnenie) v popísanom skutku rozsudku, tak je potrebné uviesť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže naplňať ani poukaz na to, či bol alebo nebol v konaní preukázaný niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tu si treba uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá § 119 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať, či bol alebo nebol naplnený niektorý znak objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania, jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili súdy nižších stupňov (R 3/2011). Pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach môže účinne namietat' len minister spravodlivosti výlučne uplatnením dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku formou dovolania ministra spravodlivosti (R 14/2015 - III).

Aj v takom prípade sa aplikuje záver judikovaný v zmysle R 45/2017, podľa ktorého tzv. ministerské dovolanie podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku podané pre nesprávne zistenie skutkového stavu v podstatných bodoch na základe vykonaných dôkazov musí čo do jeho obsahovej kvality spĺňať požiadavku konkretizovania nesprávnosti úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení namietaných dôkazov v rámci § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Iba taká chyba môže byť spôsobilým podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom. Ak sa dovolateľ obmedzí na výpočet vykonaných dôkazov alebo uvedie len ich vlastné hodnotenie, je takto podané dovolanie (napriek skôr zmienenej, a to pomerne zásadnej odlišnosti v osobe dovolateľa) potrebné odmietnuť ako zrejme nedôvodné postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd opakovane poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to urobili súdy nižších stupňov. Preto možno uzavrieť, že argumentácia obvineného formulovaná v dôvodoch dovolania nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

Pre dovolací súd je tak v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený Y. I. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne v zásade potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania žalovaného skutku. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno

konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.